

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 135.

39te Møde.

Forsbagen den 21de Marts.

(Fortf.)

Mourier (fortf.) Meningen er nemlig at, naar en Søg angaaer en Pengeværdi, skal den, hvis Gjenstanden er mindre end 10 Rbd., ikke kunne appelleres til Overretten, og dette stemmer med Forordningen af 25de Januar 1805 § 18. Men derimod har man ei meent, at ingen Politisag skulde kunne indankes for Overretten, naar den ikke angik en Værdi af 10 Rbd. eller derover; thi deraf vilde simpelt hen følge, at Sager, som slet ikke angik nogen Pengeværdi, heller ikke kunde være Gjenstand for Appel. Nu er det meget mere en afgjort og i Praxis anerkjendt Regel, at naar en Sogs Gjenstand ikke kan sættes til en Pengeværdi, maa den kunne indankes for Overretten uden Hensyn til Reglerne om samme. Dog bør jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at det Udtryk, som Udvalget her har benyttet, er optaget af den provisoriske Forordnings § 3, og at ligeledes de samme Ord findes i Forordningen af 25 Januar 1805 § 18, men i denne Forordning forekomme de ogsaa i en noget anden Forbindelse end i Udkastet.

Ved Udkastets § 4 skal jeg ligeledes tillade mig et Par Bemærkninger. Naar det i Paragraphen hedder, at „under Appel af private Politisager kunne nye Vidner føres og nye Bewiser fremlægges for Overretterne, uden at dertil udfordres Bevilling“, da har Udvalget i sin Betænkning nærmere forklaret, hvorfor denne Bestemmelse er foreslaaet. Hvorfor jeg et Dieblif onsker at ppholde mig herved, er, fordi det forekommer mig, at Motiveringen ikke er aldeles correct, og fordi jeg nodig vilde, at man derved skulde foranlediges til — om jeg saa maa sige — at see noget skjævt til det fremsatte Forslag, som jeg for min Deel ganstke billig. Det siges nemlig i Betænkningen,

at Hensynet til, at det i Henshold til Cancelliets Skrivelse af 24de Juni og 1ste Juli 1815 har været Brug ved Overpolitiretterne, at nye Dplysninger i private Politisager kunde fremstafes for disse Retter, uden at særlig Bevilling dertil skulde erhverves, og at de attraaede yderligere Thingsvidner kunde erhverves ved vedkommende Politiret, formeentligen bør medføre, at lignende Bestemmelser, der vel endog kunde antages at følge af de i Forordningen af 8de Marts 1799 foreskrevne Regler for Politisagers Behandling — i hvilken Henseende dog en usikker Retspraxis skal have fundet Sted — optages i Loven. Den første af disse Bemærkninger er for mig ikke nogen aldeles tilstrækkelig Motivering. Det forholder sig vistnok aldeles rigtigt, at det har været Brug ved Overpolitiretterne, at nye Dplysninger i private Politisager have kunnet benyttes ved disse Retter, uden at særlig Bevilling dertil erhvervedes; men dette kan forklares, og er i Cancelli-Skrivelsen eller Cancelli-Circulæret til samtlige Overvrigheder af 24de Juni 1815 netop antaget nærmest at maatts forklares af Bestemmelsen i Forordningen af 25de Marts 1791 § 30, sidste Passus, om, at der ved Overpolitiretterne skulde med Hensyn til Proceduren og Behandlingen forholdes ligesom ved Politiretterne i 1ste Instants, saa at ogsaa Overpolitidommeren, i Medhold af Forordningen om Politirets-Behandling af 8de Marts 1799, havde at vejlede Parterne og søge enhver fornøden Dplysning om Sagens sande Sammenhæng tilveiebragt, hvilket imidlertid ingen Anvendelse finder paa Landsoverretterne, og saaledes ikke skjønnes at kunne komme i Betragtning, naar Appellen henlægges til disse Retter. Men den sande Grund, der efter min Formening afgjørende taler for den af Udvalget foreslaaede Regel, er, at Sagerne i 1ste Instants have været behandlede som Politisager, og at det derfor, naar den Paagjældende ikke